

Bruksela, 22 listopada 2019 r.
(OR. en)

14401/19

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0138(COD)

TRANS 548
CODEC 1665

SPRAWOZDANIE

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	13984/19
Nr dok. Kom.:	9075/18
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usprawnienia środków na rzecz poczynienia postępów w realizacji transeuropejskiej sieci transportowej – Podejście ogólne

I. KONTEKST I TREŚĆ WNIOSKU

1. 17 maja 2018 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyżej wymieniony wniosek jako część trzeciego pakietu „Europa w ruchu”, którego założeniem jest uczynienie europejskiej mobilności bezpieczniejszą, bardziej ekologiczną, wydajną i dostępną.
2. Wniosek ma przede wszystkim uprościć przepisy o wydawaniu pozwoleń, tak by ułatwić zakończenie budowy sieci transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T). Jego celem jest również zwiększenie przejrzystości procedur, których muszą przestrzegać promotorzy projektów, w szczególności w odniesieniu do wydawania pozwoleń, zamówień publicznych i innych procedur.

3. Osiągnięcie głównego celu wniosku ma nastąpić poprzez:
- ustanowienie jedyne go właściwego organu (punktu kompleksowej obsługi) odpowiedzialnego za całość procesu i pełniącego rolę pojedynczego punktu kontaktowego dla promotorów projektów i innych inwestorów;
 - ustanowienie zintegrowanych procedur prowadzących do decyzji kompleksowej;
 - ustalenie terminów w odniesieniu do dwuetapowych procedur, przy czym maksymalne ramy czasowe to trzy lata.

II. PRACE W INNYCH INSTYTUCJACH

4. W Parlamencie Europejskim na komisję odpowiedzialną za przedmiotowe dossier została wyznaczona Komisja Transportu i Turystyki (TRAN), a na sprawozdawcę – Dominique Riquet (ALDE, FR). 13 lutego 2019 r. Parlament głosował nad sprawozdaniem i przyjął stanowisko w pierwszym czytaniu. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię na sesji plenarnej 17 października 2018 r. Komitet Regionów przyjął opinię 7 lutego 2019 r.

III. STAN PRAC W RADZIE

5. Prace Grupy Roboczej ds. Transportu – kwestie intermodalności i sieci intermodalne rozpoczęły się w czerwcu 2018 r. od ogólnej prezentacji wniosku i oceny jego skutków. Szczegółową analizę wniosku grupa robocza przeprowadziła na posiedzeniach między lipcem 2018 r. a majem 2019 r., a sporządzone w jej wyniku dwa sprawozdania z postępu prac¹ przedstawiono Radzie, odpowiednio, 3 grudnia 2018 r. i 6 czerwca 2019 r.

¹ Dok. 14226/18.
Dok. 9189/19.

6. Prezydencja kontynuowała prace nad wnioskiem i trzy kolejne posiedzenia między wrześniem a listopadem 2019 r. przeznaczyła na dogłębną analizę tego dossier na poziomie technicznym. Na podstawie uwag i sugestii zgłoszonych przez delegacje prezydencja przedstawiła trzy teksty kompromisowe zawierające dalsze doprecyzowania, uproszczenia i elastyczne rozwiązania dla państw członkowskich, przy czym najważniejsze okazały się poniższe kwestie:
- zakres stosowania projektu dyrektywy został ograniczony i nie obejmuje już korytarzy sieci bazowej TEN-T, tylko wstępnie zidentyfikowane jej odcinki;
 - doprecyzowano, które procedury i pozwolenia są objęte wnioskiem;
 - doprecyzowano rolę i zakres odpowiedzialności wyznaczonego organu. Wyznaczony organ jest przede wszystkim głównym punktem kontaktowym udzielającym informacji promotorom projektów i pomagającym w przedkładaniu wszystkich stosownych dokumentów i informacji, jeżeli zostanie o to poproszony. Państwa członkowskie mogą powierzyć wyznaczonemu organowi szerzej zakrojone zadania;
 - państwa członkowskie mogą teraz same wybrać, czy wprowadzą szczegółowe omówienie wniosku; jeżeli tak się stanie, promotor projektu otrzyma je tylko na wniosek.

Kompromisowe propozycje zostały przez wszystkie państwa członkowskie uznane za duży krok w dobrym kierunku.

Prezydencja uważa, że kompromis zawarty w załączniku zapewnia znaczny stopień elastyczności, o który prosiły państwa członkowskie, chcąc wykorzystywać swoje obowiązujące procedury wydawania pozwoleń; zdaniem prezydencji kompromis ten przynosi wartość dodaną w postaci większej skuteczności tych procedur i tym samym przyczynia się do terminowej realizacji projektów w ramach sieci TEN-T.

7. Grupa robocza omówiła liczne kwestie techniczne i prezydencja uważa, że kompromisowy tekst w załączniku stanowi ich wyważone rozwiązanie.

IV. WNIOSKI

8. Na posiedzeniu 20 listopada 2019 r. Komitet Stałych Przedstawicieli zatwierdził tekst kompromisowy².
9. Ministrowie są proszeni o uzgodnienie podejścia ogólnego, przedstawionego w załączniku do niniejszego sprawozdania, na posiedzeniu Rady ds. TTE (Transport) 2 grudnia 2019 r.

² Przy tej okazji delegacja Niemiec zapowiedziała, że złoży oświadczenie do protokołu Rady. Oświadczenie to jest zamieszczone w addendum 1 do niniejszego sprawozdania.

Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie usprawnienia środków na rzecz postępów w realizacji transeuropejskiej sieci
transportowej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

³ Dz.U. C z, s. .

⁴ Dz.U. C z, s. .

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013⁵ określa wspólne ramy tworzenia nowoczesnych, interoperacyjnych sieci przyczyniających się do rozwoju rynku wewnętrznego. Transeuropejskie sieci transportowe (TEN-T) mają dwupoziomową strukturę: sieć kompleksowa zapewnia łączność wszystkich regionów Unii, natomiast sieć bazowa składa się z tych elementów sieci kompleksowej, które mają dla Unii największe znaczenie strategiczne. Wspomniane rozporządzenie określa wiążące cele dotyczące ukończenia wdrażania, zgodnie z którymi sieć bazowa ma zostać ukończona do 2030 r., natomiast sieć kompleksowa – do 2050 r.
- (2) Niezależnie od konieczności i wiążących terminów z doświadczenia wynika, że w przypadku wielu inwestycji mających na celu ukończenie sieci TEN-T problem stanowią złożone procedury wydawania pozwoleń, transgraniczne postępowania o udzielenie zamówienia oraz inne procedury. Sytuacja ta wpływa negatywnie na terminową realizację projektów i często bywa przyczyną znaczących opóźnień i zwiększonych kosztów. Niniejsza dyrektywa ma na celu rozwiązanie tych problemów oraz umożliwienie zsynchronizowanego i terminowego ukończenia sieci TEN-T poprzez zharmonizowane działanie na szczeblu Unii.
- (2a) Niniejsza dyrektywa powinna objąć procedury dotyczące projektów, w tym procedury związane z oceną oddziaływania na środowisko. Nie powinna jednak wpływać na planowanie przestrzeni miejskiej i planowanie przestrzenne ani na działania podejmowane na szczeblu strategicznym, które nie są związane z projektami, takie jak strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, publiczne planowanie budżetowe oraz krajowe lub regionalne plany transportowe. Aby zwiększyć skuteczność procedur wydawania pozwoleń i zapewnić wysoką jakość dokumentacji projektowej, promotorzy projektów powinni przeprowadzić prace przygotowawcze [...], obejmujące np. wstępne analizy i sprawozdania sporządzane przed rozpoczęciem procedury wydawania pozwoleń. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do procedur prowadzonych przed administracyjnym organem odwoławczym, sądem lub trybunałem.

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1).

- (2aa) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do projektów, które są częścią wstępnie zidentyfikowanych odcinków sieci bazowej TEN-T, wymienionych w załączniku. Projekty dotyczące wyłącznie aplikacji telematycznych, nowych technologii i innowacji powinny być wyłączone z zakresu stosowania, gdyż ich wdrażanie nie jest ograniczone do sieci bazowej TEN-T. Państwa członkowskie mogą stosować niniejszą dyrektywę do innych projektów dotyczących sieci bazowej i sieci kompleksowej TEN-T, w tym projektów dotyczących wyłącznie aplikacji telematycznych, nowych technologii i innowacji, aby umożliwić przyjęcie zharmonizowanego podejścia do projektów infrastruktury transportowej. Publikowanie przez organy krajowe wykazów indywidualnych projektów objętych niniejszą dyrektywą może zwiększyć przejrzystość dla promotorów projektów w odniesieniu do bieżących i przyszłych prac w ramach transeuropejskiej sieci transportowej.
- (3) W stosownych przypadkach projekty objęte niniejszą dyrektywą powinny być traktowane priorytetowo. Priorytetowe traktowanie może polegać m.in. na stosowaniu krótszych terminów, prowadzeniu równoczesnych procedur lub skróceniu terminów na odwołanie, przy jednoczesnym zapewnieniu osiągnięcia – zgodnie z prawem krajowym i prawem unijnym – celów dotyczących innych horyzontalnych polityk, takich jak polityka w dziedzinie środowiska służąca unikaniu, ograniczaniu lub równoważeniu negatywnego wpływu na środowisko albo zapobieganiu temu wpływowi. Ramy prawne wielu państw członkowskich przyznają niektórym kategoriom projektów priorytetowe traktowanie ze względu na znaczenie strategiczne, jakie mają one dla gospodarki. Jeżeli takie ramy istnieją w obrębie krajowych ram prawnych, automatycznie powinny mieć zastosowanie do projektów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (4) skreślona
- (5) Projekty dotyczące korytarzy sieci bazowej powinny być realizowane w oparciu o skuteczne procedury wydawania pozwoleń, tak aby możliwe było jasne zarządzanie całą procedurą i aby został zapewniony główny punkt kontaktowy dla promotorów projektów. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć organ lub organy stosownie do swoich krajowych ram prawnych, struktur administracyjnych i rodzaju projektu.

- (6) Wyznaczenie organów pełniących funkcję głównego punktu kontaktowego dla promotora projektu w odniesieniu do wszystkich procedur wydawania pozwoleń powinno zmniejszyć złożoność oraz zwiększyć skuteczność i przejrzystość procedur. W stosownych przypadkach powinno również poprawić współpracę między państwami członkowskimi. Procedury powinny służyć propagowaniu rzeczywistej współpracy między promotorami projektu a wyznaczonym organem.
- (6a) Wyznaczonemu organowi można również powierzyć zadania związane z koordynacją i zatwierdzaniem – zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi – konkretnych projektów mających na celu odbudowę infrastruktury sieci bazowej transeuropejskiej sieci transportowej w przypadku klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka.
- (7) Procedura określona w niniejszej dyrektywie powinna pozostawać bez uszczerbku dla spełniania wymogów zawartych w prawie międzynarodowym i prawie Unii, w tym wymogów ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Niniejsza dyrektywa nie powinna skutkować obniżeniem standardów służących unikaniu, ograniczaniu lub równoważeniu negatywnego wpływu na środowisko, a także zapobieganiu temu wpływowi.
- (8) Z uwagi na potrzebę pilnego ukończenia sieci bazowej TEN-T uproszczeniu procedur wydawania pozwoleń powinno towarzyszyć wskazanie terminu zakończenia procedur, których celem jest przyjęcie decyzji zatwierdzającej budowę infrastruktury transportowej. To wskazanie terminu powinno skłaniać do sprawniejszego prowadzenia procedur, a w żadnym wypadku nie powinno powodować uszczerbku dla wysokich standardów Unii w zakresie ochrony środowiska i udziału społeczeństwa. Wydłużenie terminu zakończenia procedur wydawania pozwoleń powinno być możliwe w należycie uzasadnionych przypadkach, w tym wówczas gdy wystąpią wyjątkowe okoliczności lub gdy jest to konieczne z uwagi na ochronę środowiska. Ostateczny termin wydłużenia może być wskazany na przykład w formie daty, okresu lub określonego zdarzenia w przyszłości. Wydłużony termin nie powinien obejmować czasu niezbędnego na wszczęcie administracyjnych lub sądowych procedur odwoławczych.
- (9) Państwa członkowskie powinny dążyć do zapewnienia, aby odwołania kwestionujące merytoryczną lub proceduralną legalność decyzji zatwierdzającej były rozpatrywane w możliwie najszybszym sposób.

- (10) Projekty infrastrukturalne w ramach sieci TEN-T, które dotyczą co najmniej dwóch państw członkowskich, wiążą się ze szczególnymi wyzwaniami w zakresie koordynacji procedur wydawania pozwoleń. Koordynatorzy europejscy powinni być informowani o tych procedurach, aby ułatwiać ich synchronizację i zakończenie.
- (11) Zamówienia publiczne w kontekście projektów transgranicznych należy realizować zgodnie z Traktatem oraz, w stosownych przypadkach, z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁶ lub dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁷. Aby zapewnić efektywne ukończenie projektów transgranicznych w ramach sieci bazowej, zamówienia publiczne przeprowadzane przez wspólny podmiot powinny podlegać prawu krajowemu jednego państwa członkowskiego. Na zasadzie odstępstwa od prawa Unii dotyczącego zamówień publicznych mające zastosowanie przepisy krajowe co do zasady powinny być przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba statutowa wspólnego podmiotu. Należy zachować możliwość określenia w umowie międzyrządowej mającego zastosowanie ustawodawstwa. Ze względu na pewność prawa obecne strategie dotyczące zamówień powinny nadal mieć zastosowanie do wspólnych podmiotów ustanowionych przed ... [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
- (12) Komisja nie angażuje się systematycznie w zatwierdzanie indywidualnych projektów. Jednak w niektórych przypadkach pewne aspekty przygotowania projektu podlegają weryfikacji na szczeblu unijnym. W przypadku gdy Komisja będzie zaangażowana w procedury, będzie priorytetowo traktować te projekty i zagwarantuje pewność promotorom projektów. W niektórych przypadkach konieczne może być zatwierdzenie pomocy państwa. Zgodnie z Kodeksem najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa, państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji o zajęcie się projektami w ramach sieci TEN-T, które uważają za priorytetowe, w bardziej przewidywalnym terminie zgodnie z podejściem „portfel spraw” lub w ramach wspólnie uzgodnionego planowania.

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

- (13) Projekty infrastrukturalne w ramach sieci bazowej TEN-T powinny być realizowane również w oparciu o wytyczne Komisji, które wnoszą więcej jasności, jeżeli chodzi o realizację konkretnych rodzajów projektów przy jednoczesnym poszanowaniu dorobku prawnego Unii. Przykładowo, plan działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki⁸ zaprezentowany w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z 27 kwietnia 2017 r. zawiera wytyczne i wnosi więcej jasności co do sposobu spełniania wymogów dyrektywy 2009/147/WE i dyrektywy 92/43/EWG. W przypadku projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania należy udostępnić bezpośrednie wsparcie w zakresie zamówień publicznych, aby zapewnić najlepszą relację jakości do wydatkowanych środków publicznych⁹.
- (14) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na potrzebę koordynacji tych celów możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (15) Ze względu na pewność prawa procedury wydawania pozwoleń, które rozpoczęto przed transpozycją niniejszej dyrektywy, nie powinny podlegać niniejszej dyrektywie,

⁸ COM(2017) 198 final.

⁹ COM(2017) 573 final.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I – PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do procedur wydawania pozwoleń niezbędnych do celów zatwierdzania realizacji projektów, które są częścią wstępnie zidentyfikowanych odcinków sieci bazowej TEN-T wymienionych w załączniku¹⁰, z wyjątkiem projektów związanych wyłącznie z aplikacjami telematycznymi, nowymi technologiami i innowacjami, o których mowa w art. 31 i 33 rozporządzenia nr 1315/2013.
2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o rozszerzeniu stosowania niniejszej dyrektywy na inne projekty dotyczące sieci bazowej i sieci kompleksowej transeuropejskiej sieci transportowej, w tym projekty związane wyłącznie z aplikacjami telematycznymi, nowymi technologiami i innowacjami, o których to projektach mowa w ust. 1.

¹⁰ Załącznik zostanie dodany do niniejszej dyrektywy i będzie nim wykaz połączeń transgranicznych oraz brakujących połączeń zawarty w sekcji 1 „Korytarze sieci bazowej oraz orientacyjny wykaz wstępnie zidentyfikowanych połączeń transgranicznych i brakujących połączeń” części III załącznika do projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” i uchylającego rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 i (UE) nr 283/2014, w wersji zawartej w częściowym wspólnym rozumieniu w dok. 7207/1/19 REV 1, po przyjęciu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „decyzja zatwierdzająca” oznacza decyzję lub zbiór decyzji podejmowane jednocześnie lub sukcesywnie przez organ lub organy państwa członkowskiego, z wyjątkiem administracyjnych organów odwoławczych, sądów lub trybunałów, w ramach krajowego systemu prawnego i na mocy prawa administracyjnego, i stwierdzające, czy promotor projektu jest upoważniony do realizacji projektu na określonym obszarze geograficznym. Decyzja lub zbiór decyzji mogą mieć charakter administracyjny i pozostają bez uszczerbku dla jakiegokolwiek decyzji podjętej w kontekście administracyjnej procedury odwoławczej;
- b) „procedura wydawania pozwoleń” oznacza każdą procedurę, którą należy przeprowadzić w odniesieniu do indywidualnych projektów wchodzących w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, aby uzyskać decyzję zatwierdzającą zgodnie z wymogami organów państwa członkowskiego, na mocy prawa Unii lub prawa krajowego. Procedura wydawania pozwoleń nie obejmuje procedur związanych z planowaniem przestrzeni miejskiej i planowaniem przestrzennym, postępowań o udzielanie zamówień publicznych ani działań podejmowanych na szczeblu strategicznym, które nie są związane z konkretnym projektem, takich jak strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, publiczne planowanie budżetowe oraz krajowe lub regionalne plany transportowe;

- b)(i) „projekt” oznacza budowę, dostosowanie lub modyfikację określonego odcinka w infrastrukturze transportowej, prowadzi do poprawy przepustowości, bezpieczeństwa i wydajności infrastruktury, a jego realizacja wymaga decyzji zatwierdzającej;
- c) „promotor projektu” oznacza podmiot występujący o zatwierdzenie realizacji projektu lub organ publiczny inicjujący projekt;
- d) „wyznaczony organ” oznacza organ, który jest głównym punktem kontaktowym dla promotora projektu i ma na celu ułatwienie skutecznego i ustrukturyzowanego przebiegu procedur wydawania pozwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- e) skreślona

ROZDZIAŁ II – WYDAWANIE POZWOLEŃ

Artykuł 3

Status priorytetowy

Państwa członkowskie dążą do zapewnienia, aby wszystkie organy zaangażowane w procedurę wydawania pozwoleń, z wyjątkiem sądów i trybunałów, traktowały priorytetowo projekty objęte niniejszą dyrektywą.

W przypadku gdy na mocy prawa krajowego obowiązują szczególne procedury wydawania pozwoleń, państwa członkowskie zapewniają – bez uszczerbku dla celów, wymogów i terminów określonych w niniejszej dyrektywie – aby projekty objęte niniejszą dyrektywą były rozpatrywane w ramach tych procedur. Nie uniemożliwia to państwom członkowskim testowania szczególnych procedur wydawania pozwoleń względem ograniczonej liczby projektów, wśród których mogą – ale nie muszą – znajdować się projekty wchodzące w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, aby ocenić możliwość objęcia tymi procedurami innych projektów.

Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla jakichkolwiek decyzji budżetowych.

Artykuł 4

Przeprowadzenie procedury wydawania pozwoleń

[skreślony]

Artykuł 5
Wyznaczony organ

1. skreślony
2. Państwo członkowskie wyznacza na odpowiednim szczeblu administracyjnym organ, który ma pełnić funkcję wyznaczonego organu. Państwa członkowskie mogą w stosownych przypadkach wyznaczyć różne organy jako wyznaczony organ, zależnie od projektu lub kategorii projektów, rodzaju transportu lub obszaru geograficznego, pod warunkiem że w odniesieniu do jednej decyzji zatwierdzającej jest tylko jeden wyznaczony organ. Państwa członkowskie mogą upoważnić wyznaczony organ do wydania decyzji zatwierdzającej.
3. skreślona
4. Wyznaczony organ:
 - (a) jest głównym punktem kontaktowym udzielającym informacji promotorowi projektu w procedurze prowadzącej do wydania decyzji zatwierdzającej w odniesieniu do danego projektu;
 - (b) zapewnia promotorowi projektu – w przypadkach, w których przewiduje to ustawodawstwo krajowe – szczegółowe omówienie wniosku, o którym mowa w art. 6a, w tym orientacyjne terminy w ramach procedur wydawania pozwoleń, zgodnie z terminem określonym na podstawie art. 6;
 - (c) przekazuje promotorowi projektu, na wniosek, wytyczne w zakresie przedkładania wszelkich stosownych dokumentów i informacji, w tym wszelkich niezbędnych pozwoleń, decyzji i opinii, które muszą zostać przedstawione i uzyskane do celów decyzji zatwierdzającej. W przypadku gdy wyznaczony organ jest upoważniony do wydawania decyzji zatwierdzającej, organ ten sprawdza, czy uzyskano wszelkie pozwolenia, decyzje i opinie niezbędne dla tej decyzji zatwierdzającej. Jeżeli państwa członkowskie tak przewidzą, wyznaczony organ może również przekazać promotorowi projektu wytyczne co do tego, jakie dodatkowe informacje lub dokumenty powinny zostać dostarczone w przypadku odrzucenia notyfikacji.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji innych organów zaangażowanych w procedurę wydawania pozwoleń.

5. skreślona

Artykuł 6

Czas trwania procedury wydawania pozwoleń

1. Państwa członkowskie wprowadzają procedurę wydawania pozwoleń i wyznaczają terminy dotyczące procedury wydawania pozwoleń nieprzekraczające 4 lat, licząc od początku procedury wydawania pozwoleń. Państwa członkowskie mogą przyjąć niezbędne środki w celu podziału wyznaczonego okresu na różne etapy i zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.
2. Czteroletni okres, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z unijnych i międzynarodowych aktów prawnych i nie obejmuje okresów koniecznych do wszczęcia administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych oraz wniesienia do sądu lub trybunału środków zaskarżenia, a także do podjęcia odnośnych działań następczych.
- 2a. Czteroletni okres, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia szczególnego aktu ustawodawstwa krajowego, który finalizuje procedurę wydawania pozwoleń. W przypadku gdy procedura wydawania pozwoleń jest finalizowana w drodze krajowego aktu ustawodawczego, prace przygotowawcze, na podstawie których przyjęty zostaje dany krajowy akt ustawodawczy, kończą się w terminie, o którym mowa w ust. 1. Prace przygotowawcze uznaje się za zakończone, kiedy szczególny akt ustawodawstwa krajowego zostaje przedstawiony parlamentowi narodowemu.

3. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w należycie uzasadnionych przypadkach można było przyznać stosowne przedłużenie czteroletniego okresu, o którym mowa w niniejszym artykule. Okres przedłużenia ustala się osobno w każdym przypadku i należyście uzasadnia. Ma to także zastosowanie do kolejnych przedłużeń.
4. skreślona
5. skreślona
6. skreślona
7. skreślona

Artykuł 6a

Organizacja procedur wydawania pozwoleń

1. Promotor projektu notyfikuje projekt wyznaczonemu organowi. Notyfikację projektu przez promotora projektu uznaje się za rozpoczęcie procedury wydawania pozwoleń.
- 1a. Aby ocenić stopień przygotowania projektu, państwa członkowskie mogą określić poziom szczegółowości informacji i stosownych dokumentów, które ma przekazać promotor projektu w momencie notyfikacji projektu. Jeżeli projekt nie jest wystarczająco przygotowany, notyfikacja zostaje odrzucona, a decyzja – uzasadniona.
2. skreślony

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby promotorzy projektów otrzymywali – jako wytyczne dotyczące notyfikacji – ogólne informacje, w stosownych przypadkach zależnie od rodzaju transportu, o niezbędnych pozwoleniach, decyzjach i opiniach, które mogą być wymagane do realizacji projektu.

Informacje te, w odniesieniu do różnych pozwoleń, decyzji i opinii, obejmują:

- ogólne informacje na temat zakresu przedmiotowego i poziomu szczegółowości informacji, które ma przedłożyć promotor projektu,
- informacje o terminach mających zastosowanie lub, w razie ich braku, o terminach orientacyjnych, oraz
- informacje o organach i zainteresowanych stronach zwykle uczestniczących w konsultacjach związanych z różnymi pozwoleniami, decyzjami i opiniami.

Informacje te są łatwo dostępne dla wszystkich odnośnych promotorów projektów, w szczególności za pośrednictwem portali informacyjnych (elektronicznych lub fizycznych).

4. Aby zapewnić pomyślny przebieg notyfikacji, państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyznaczony organ ustanowi, na wniosek promotora projektu, szczegółowe omówienie wniosku zawierające poniższe informacje dostosowane do indywidualnego projektu:
- (a) informacje o poszczególnych etapach procedury i ich orientacyjnych terminach;
 - (b) informacje na temat zakresu przedmiotowego i poziomu szczegółowości informacji, które ma przedłożyć promotor projektu;
 - (c) wykaz niezbędnych pozwoleń, decyzji i opinii, które ma uzyskać promotor projektu podczas procedury wydawania pozwoleń, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym;
 - (d) informacje o organach i zainteresowanych stronach, których uczestnictwo wynika z odnośnych obowiązków, w tym podczas formalnego etapu konsultacji publicznych.

5. Szczegółowe omówienie wniosku zachowuje ważność podczas procedury wydawania pozwoleń. Wszelkie zmiany wprowadzane do szczegółowego omówienia wniosku są należycie uzasadnione.
6. W przypadku gdy promotor projektu przedłożył kompletną dokumentację wniosku dotyczącego projektu, decyzja zatwierdzająca zostaje przyjęta w terminie określonym w art. 6.

Artykuł 7

Koordinacja transgranicznych procedur wydawania pozwoleń

1. W przypadku projektów, które dotyczą co najmniej dwóch państw członkowskich, państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczone organy zainteresowanych państw członkowskich dążyły do skoordynowania swoich harmonogramów i uzgodnienia wspólnych ram czasowych dotyczących procedury wydawania pozwoleń.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby – zgodnie z art. 45 rozporządzenia (UE) nr 1315/2013 – koordynatorzy europejscy otrzymywali informacje na temat procedur wydawania pozwoleń i aby mogli ułatwiać kontakty między wyznaczonymi organami w kontekście procedur wydawania pozwoleń w przypadku projektów, które dotyczą co najmniej dwóch państw członkowskich.
3. W przypadku gdy nie dotrzymano terminu określonego w art. 6, państwa członkowskie przekazują odnośnym koordynatorom europejskim – na wniosek – informacje o środkach podjętych lub planowanych do podjęcia w celu zakończenia procedury wydawania pozwoleń z możliwie najmniejszym opóźnieniem.

ROZDZIAŁ III – ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

Artykuł 8

Zamówienia publiczne w kontekście projektów transgranicznych

W przypadku gdy postępowania o udzielenie zamówienia są prowadzone przez wspólny podmiot w ramach projektu transgranicznego, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby podmiot ten stosował przepisy krajowe jednego państwa członkowskiego; na zasadzie odstępstwa od dyrektyw 2014/25/UE i 2014/24/UE, przepisy te są przepisami określonymi zgodnie z – stosownie do przypadku – art. 57 ust. 5 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE¹¹ lub art. 39 ust. 5 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE¹², chyba że przewidziano inaczej w umowie zawartej między uczestniczącymi państwami członkowskimi. Taka umowa w każdym przypadku przewiduje stosowanie jednego ustawodawstwa krajowego dotyczącego postępowania o udzielenie zamówienia prowadzonych przez wspólny podmiot.

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

ROZDZIAŁ IV – POMOC TECHNICZNA

Artykuł 9

Pomoc techniczna

[skreślony]

ROZDZIAŁ V – PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 10

Przepisy przejściowe

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do projektów, w odniesieniu do których procedury wydawania pozwoleń rozpoczęły się przed ... [24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Art. 8 ma zastosowanie wyłącznie do zamówień, w przypadku których zaproszenie do ubiegania się o zamówienie zostało wysłane, lub – gdy nie przewiduje się takich zaproszeń – w przypadku których instytucja zamawiająca lub podmiot zamawiający rozpoczęli postępowanie o udzielenie zamówienia po ... [24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Art. 8 nie ma zastosowania do wspólnego podmiotu ustanowionego przed ... [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy], pod warunkiem że postępowanie o udzielenie zamówienia prowadzone przez ten podmiot jest nadal regulowane ustawodawstwem mającym na ten dzień zastosowanie do jego zamówień.

Artykuł 10a

Transpozycja

1. Najpóźniej 24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjętych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

Załącznik zostanie dodany do niniejszej dyrektywy i będzie nim wykaz połączeń transgranicznych oraz brakujących połączeń zawarty w sekcji 1 „Korytarze sieci bazowej oraz orientacyjny wykaz wstępnie zidentyfikowanych połączeń transgranicznych i brakujących połączeń” części III załącznika do projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” i uchylającego rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 i (UE) nr 283/2014, w wersji zawartej w częściowym wspólnym rozumieniu w dok. 7207/1/19 REV 1, po przyjęciu.
